

[Udenrigsministeren.]

forbuddet mod kemiske og bakteriologiske våben gøres så omfattende som muligt.

Endelig kom det ærede medlem hr. Kai Moltke — han er der jo alligevel noget mere kultur og selvstændighed over, han præker endda på latin — og spurgte, om udenrigsministeren ville stille i udsigt, at man kunne få en oversigt over forskydningerne i markedsspørgsmålene. Må jeg sige dertil, at det er der jo adgang til i spørgetiden, det er der adgang til i markedsudvalget, og at en markedsdebat, som jeg for mit vedkommende synes er en rimelig ting, måske især når vi kommer forbi nogle afgørende datoer i begyndelsen af maj, jo helt og fuldt ligger i folketingets hånd. Det må være rigtigt, at vi får den.

Det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen talte om vores dybe afhængighed af USA, også på en lidt propagandamæssig måde, som ikke kan bære, og sagde, at vi havde en tavshedspligt, der havde gjort, at vi aldrig kunne tage offentlig stilling mod Portugals kolonipolitik. Må jeg ikke anbefale det ærede medlem at undersøge, hvad det er, der er blevet sagt fra dansk side i FN. Han kom med nogle rygter om atomminering af sunde og bæltter — de er fra oktober 1970, forstår jeg, så han har da båret det i stilhed så længe — og jeg vil gerne sige, at Danmarks atompolitik er uændret, og det betyder: ingen atomvåben på dansk territorium; så har jeg vist svaret på det. Endvidere ville hr. Kjær Rasmussen gerne have at vide, hvordan vores stilling var til indkaldelse af en europæisk sikkerhedskonference. Det har det ærede medlem fru Hanne Reintoft også spurgt om, og derfor syntes hr. Kjær Rasmussen, at han ikke ville holde sig tilbage, man kunne måske i så fald tro, at der var forskel på dem, og det kan vi ikke have. Et langt afsnit i mit indlæg handlede om dette; derefter spørger hr. Kjær Rasmussen og fru Hanne Reintoft igen, og så er det, som om der altså ikke er svaret. Jeg synes, det er spild af tingets tid at spørge om det, som er besvaret endda i den samme debat nogle timer tidligere, og jeg henviser til at læse, hvad jeg har sagt.

Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Frode Jakobsen misbrugte økonomiministerens udtalelser, men det skal jeg ikke gå ind i en nøjere polemik om; jeg betvivler

ikke det ærede medlems engagement, men det forekommer mig, at hans argumentation om Norges erklæring i dag, hvor den norske regering i sin tiltrædelseserklæring har sagt, at der vil blive taget skridt med sigte på at etablere gensidige diplomatiske forbindelser med Nordvietnam, ikke helt kan holde. Det er jo ikke nogen ny ting for det norske arbejderparti: på det norske arbejderpartis landsmøde i 1969 i det såkaldte 100 dages program, der blev offentliggjort kort før valget i september 1969, har man jo erklæret sig for denne politik. Jeg har forstået, men jeg ved ikke, om det er rigtigt, at sagen først vil blive drøftet i stortinget. Det er min opfattelse, at vi skal afvente udviklingen, vi skal skaffe os kendskab til, hvad denne regeringserklæring nu indebærer. Hvor stor betydning Norges holdning altid har for os — og den er naturligvis stor, da det er et af vore nærmeste nabolande — må jeg sige, at det i sidste instans alligevel er Danmark selv, der må afgøre dansk udenrigspolitik.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne give fuld og hel tilslutning til udenrigsministerens sidste bemærkning om, at det naturligvis er os selv, der skal afgøre dansk udenrigspolitik, og at det ikke skal være andre lande, der afgør den.

Når ministeren knytter det til den meddelelse, vi har fået om den norske regerings erklæring, som nu er blevet citeret et par gange, og som jeg derfor ikke behøver at citere igen, og ministeren siger, at det er der i og for sig ikke noget nyt i, det er jo noget, det norske arbejderparti har sagt, allerede da man lavede sit program for de 100 dage, så undrer det mig, at ministeren kan fremsætte den udtalelse, men det er jo ganske interessant. En ting er efter vor opfattelse, hvad et oppositionsparti ytrer sig om; når et parti ikke har flertal, eller når partiet ikke har regeringsmagten, er dets muligheder for at gennemføre en politik naturligvis begrænset; de afhænger af, om man kan få overbevist andre partier om rigtigheden af den pågældende politik. Men jeg ville dog tro, at ministeren vil være parat til at erkende, at når det fremsættes om en officiel regeringserklæring, selv om det er en erklæring fra en mindretalsregering, så ligger her under alle omstændigheder en politisk erklæring fra